

die vier jahrezeiten

goran mimica

Kada je u poslednjoj sceni shvatio sve o krvi i prašini, bilo je pro-kle-to-je-be-no kasno, kao što je za sve, još pre bilo kakvog početka, uvek kasno.

DEO PRVI (od VI do IX)

U pravougaonim snopovima sunca lebde čestice prašine. Lebde i neprestano kruže, kolaju kao krv. Sve to podseća na staklenu kuglu koju okrenete naopačke i onda pada sneg, zima je i sve deluje toplo i pitomo. Dah ostavlja maglu na oknu i kaži prst crta neodređenu šaru. Kad magla nestane, trag prsta je i dalje vidljiv.

Sada je avgust, roletne su spuštene. Posteljina upija vlagu kože i svaki pokret je nova mrlja na čaršavu. Prepuna pepeljara širi težak smrad. I on se vidi u snopovima, usporava kolanje krvi.

Volja i želja. Prva ne dobija ništa, druga kupi sve. Mnogo energije uzaludno utrošene na san. On cedi atome i kao slamčica srce poslednje kapljice po dnu čaše. Ima tu više vazduha nego tečnosti, mnogo više mašte nego pravog ukusa.

Zrake izazivaju čudne vizije. Sati i sati provedeni u nemom kruženju sitnih čestica, sve dok sunce ne bi zašlo i počela dosada koja se podnosi zahvaljujući novoj zori. U svitanje, svaki put, ponovna spoznaja o moći nesvesnog i nemoći svesnog. I...

DEO DRUGI (od IX do XI)

Počele su kiše. Mrlje na čaršavu su nestale i pokreti su se mogli slobodno činiti(?). Započela je nova igra, isto tako spora kao i prethodna. Nova je bila samo nijasna tuge koju doba kiše uvek nosi. Nju je čutio u jednoličnoj, a u isto vreme prebogatoj muzici kamena, lima, kore i zemlje. I što su tonovi bili raznovrsniji, to je više tonuo u mir, u tišinu svesnog, koje jedino reaguje na impuls sna. Taj mir nije bio rezultat energije. Otupljujući i užasan po prirodi, on teško da je imao nekog smisla. I...

DEO TREĆI (od XI do III)

I opet čulo sluha. Zima. Vetrovi su imali mali tonski raspon i siromaštvo harmonije. Retka odstupanja od osnovnog tonaliteta i neprijatan zvuk drvenih roletni, to je bio sav repertoar severa. Sa sobom je nosio belu boju, nimalo toplu, pretačući se, ponekad, u teško sivilo i poprimajući oblik beskrajne ploče. I tu je bilo hrane za njega.

INTERLUDIJ

Voda je tekla dole, pod prozorom, potoci su se slivali niz trotoare i nestajali u rešetkama. Iza sivila se nešto menjalo. Periferni snovi su se slivali u glavni kanal, njegov nivo je rastao, a huk postojao glasniji. Znao je da proleće nije daleko. I...

DEO ČETVRTI (od III do VI)

Na uglovima usana titrao je osmeh. Zatim su se videli zubi i odmah iznad njih desni. Žuti pravougaonici su doneli hiljade boja i sa njima mirise. Sva čula. Krv je hvatala ritam čestica, kolajući sporo i neumorno, večno u ciklusu. Upravo je jedan bio završen i nije imalo smisla čekati ga ponovo. Verovao je u njegovu večnost. Jasno je video da je tajna u tim zrakama. U njima kruži krv, fina, neuhvatljiva prašina, i upravo ona prva pada u oči, ceo utisak dolazi od nje.

Pravilni oblici na blistavom parketu brzo su upijali crvenu mrlju koja je rasla, krv je postajala prašina i, dugo zatim, nestavljala svoje večno kruženje zarobljena oblikom samo na prvi pogled.

polje u polju

zoran marjanović

STRUK (PASSIV)

kuk mekan oblinom opasan
zlatom skriven reljef nesmiren
bljeskom ruku upijen

strašću zariven
očnjak
lakoćom zakiven
suzama zaliven
krhkom miru pokoran

POLJE

polje u polju gledano iskosa
leži na sebi
napolju polje – tihi vidik
u kom trunu moji kukuruzi
elektricitet, vode
i dualizam.

razgovor u polju slušaju svrake
ja ih svojim strašilom zasmejavam.

okopneli osećaj sad dekor
postidjen prstima stvara.

ALUVIJALNA

ova nedelja su snežni dani
kao i nedelja popodne.
I nije uopšte bitno
hoćeš li /?/
prvo: levom
ili desnom nogom istupiti.

nešto je malu sivu pticu
snažno poljubilo
bilo je malo perja
i krvi u tačkama.

ćutim

vladimir valentik

MOJ DUD

poneti teret
duševne samoće
svakodnevna svakodnevnost
mi nalaže
moja istina
o smislu života
pri svetlu svica
se razlaže
hej, dude moj

pokorno ćutim
pred tajnom smrti
i vozim se
na splavu života
ništavilo
horizont ljudskog života
senku svoju na mene
baca
hej, dude moj.

nagrada omladinskog časopisa Yzlet za 1983. godinu

POBAČAJ PRVOPOČETKA

vid moj pogled na prvopočetak
odobrava
smisao svoj čezne u njemu
da napipa
i vidi na obzorju samo
izmet neba ponovo bazdeći
i vidi sklip
na licu jutra
psujući
svoje
rođenje.

zavesa se diže
šušajući
neodređenim osmehom
adresiranim saznanju.

izmetu se obradovao zlatokop

pobačaj prvopočetka je na početku
uzalud je moždane vijuge naprezati
čir svoj na tuđem telu
više nećeš prepoznati

pobačaj zametka zdravog ludila
kukavičluk duše je rasklimao
izdvajam iz mogućnosti stvarnost
blebečem gluposti
razglabam fosilne priče
upio sam iskustvo iskustveno
usne mi se pomeraju u pozadinu lica
slika se muva po ustima
jezik je stekao premoć
ja znam
medice mi mede zameđuju

pređaću se moći moje noći
na usnama će mi počinuti
greh.

Sa slovačkog preveo autor

nokturno

đorđe kuburić

ONA. DOLAZI iz
daleka. iz –
ranja, iz –
vire. i iz –
liva se. i razliva
se. kao svet-lost sa zvezde. zemlje. terra est stella.
kada dođe, nemirna
je. leluja tamo amo. kao sveća. sreća. muzika,
musik.
elne kleine nachtmusik.
iznenađuje me svojom neozbiljnošću. i
ozbiljnošću. ali
uvek je tačna. i stalan.
stajna.
iako ponekad gruba.
iako ponekad nežna.
kada je najlepše pokvari sve.
odlazi tiho. i krišom. kao lopov. kao reka.
od –
liva se,
od –
vire.
pogleda me još jednom. brzo, upitno. i
nestane u jutarnjem svetu-lu.

MACHINA.

ČUJE SE. OTKUCAVA,
PULSIRA.
SPORO. I BRZO. ali
pravilno. pravilno
kao tanka, zašiljena linija što
proteže se duž kičmene moždine. (i dalje)
axis mundi.
vremenom (vremenom
što kuca. kao sat. kao srce.)
linija biva zaobljena
sve više
sve brže / sporije (ali pravilno) i
vori krug
vez početka i konca.
krug što obrće se oko pulsirajuće
ose.
sata. vremena. srca